

Οι πέτρες του τείχους που προστάτευαν τη μυθική πολιτεία, Ατλαντίδα, ήταν άσπρες, μαύρες και κόκκινες, όπως αναφέρει ο Κριτίας. Πολλοί όμως υποστήριξαν πως δεν επρόκειτο για τείχη αλλά για εσωτερικές πλευρές κρατήρα ηφαιστείου. Αυτό που ονομάζουν καλντέρα και φαίνεται ανάγλυφο στην Θήρα: Άσπρη στάχτη, μαύρη λάβα, κόκκινα οξειδία του σιδήρου.

Κόκκινο, μαύρο κι άσπρο, άλλωστε, είναι τα χρώματα της προϊστορικής Θήρας, όπως για παράδειγμα τα ζωγραφισμένα χελιδόνια σε αγγείο που βρέθηκε εκεί. Το άσπρο, το μαύρο και το κόκκινο στα τείχη της καταποντισμένης πολιτείας παραπέμπουν και στα χρώματα των τοιχογραφιών με τους ταύρους που τόσο τιμούσαν οι Μινωίτες στην Κρήτη. Αυτά τα χρώματα της καταστροφής και του θρύλου παρουσιάζονται ανάγλυφα και στη μυθολογία που σχετίζεται με τον Μίνωα και τους άμεσους απογόνους του:

Ήταν ο Γλαύκος, μικρός γιος του Μίνωα, που παίζοντας, ξέφυγε από την προσοχή των δικών του, έπεσε μέσα σε ένα πίθο με μέλι και πνίγηκε. Όταν ένιωσαν την απουσία του, άρχισαν όλοι το ψάξιμο. Μάταια. Δεν μπορούσαν να τον βρουν. Ο Μίνωας ζήτησε τη βοήθεια του ουρανού. Οι Κουρήτες (οι νεαροί ιερείς του Δία που εκτελούσαν θορυβώδη όργια χτυπώντας τις ασπίδες μεταξύ τους και χορεύοντας με πολλή φασαρία) ή ο θεός Απόλλωνας έπαιξαν με τον πόνο του.

Του είπαν πως τον μικρό εξαφανισμένο θα μπορούσε να τον βρει εκείνος που θα έκανε την πιο σωστή παρομοίωση σε σχέση με τον σημαδεμένο ταύρο του: Ήταν ένας μαγικός ταύρος που το πρωί είχε τρίχωμα λευκό, το μεσημέρι κόκκινο και το βράδυ μαύρο. Ένας μάντης από το Άργος, ο Πολύιδος, του είπε για τον ταύρο του ότι μοιάζει με μούρο: Άγουρο (το πρωί) είναι άσπρο, μετά (το μεσημέρι) γίνεται κόκκινο και πια ώριμο (το βράδυ) είναι μαύρο.

Ο Μίνωας κατάλαβε πως βρήκε τον άνθρωπό του. Πήρε τον Πολύιδο στην Κνωσό και τον έβαλε να ψάξει τον μικρό. Ο Πολύιδος παρατήρησε ένα θαλασσοπούλι να κόβει βόλτες πάνω από τη στεριά κι ένιωσε ότι ο μικρός είχε πνιγεί αλλά όχι στη θάλασσα. Κατέβηκε στα υπόγεια με τις αποθήκες κι άρχισε να ψάχνει. Χιλιάδες πίθοι βρίσκονταν εκεί, άλλοι με λάδι, άλλοι με κρασί.

Την απορία του την έλυσε μια κουκουβάγια που βρέθηκε στον χώρο, κυνηγώντας μέλισσες. Ζήτησε να του πουν, πού βρίσκονταν οι πίθοι με το μέλι. Ο μικρός Γλαύκος εντοπίστηκε. Φυσικά, ήταν νεκρός. Ο Μίνωας δεν απελπίστηκε. Τόση φασαρία, σκέφτηκε, δεν μπορούσε να είχε γίνει μόνο και μόνο για να βρουν ένα πτώμα.

Απέθεσε το νεκρό παιδί του σε ένα μεγάλο μνήμα κι έβαλε και τον Πολύιδο μέσα. Του είπε πως δεν επρόκειτο να τον αφήσει να βγει, αν πρώτα δεν ανάσταινε τον γιο του. Ο Πολύιδος βρέθηκε μπροστά στα δύσκολα. Ανάσταση νεκρού δεν είχε στο ενεργητικό του. Κι επιπλέον, ένα φίδι χώθηκε στο μνήμα κι άρχισε να κινείται προς το πτώμα. Ο Πολύιδος βρήκε μια πέτρα και το σκότωσε. Έκπληκτος, είδε να έρχεται άλλο φίδι κρατώντας βότανα στο στόμα του. Τα απέθεσε πάνω στο πεθαμένο φίδι κι αμέσως αυτό ζωντάνεψε. Έφυγαν και τα δυο, αφήνοντας τα βότανα στο μνήμα. Ο Πολύιδος τα πήρε και τα έβαλε πάνω στο σώμα του μικρού Γλαύκου που «φυσικά» αναστήθηκε.

Ο Μίνωας δεν είχε λόγια να ευχαριστήσει τον μάντη. Του υποσχέθηκε χίλια δώρα αλλά δεν τον άφησε να φύγει, αν πρώτα δεν διδασκε στον Γλαύκο την τέχνη του. Θέλοντας και μη ο Πολύιδος έφαγε χρόνια της ζωής του μαθαίνοντας στον νεαρό την μαντική τέχνη. Κάποτε, η διδασκαλία τελείωσε. Ο Μίνωας ευχαρίστησε τον Πολύιδο, τον φόρτωσε με ακριβά δώρα κι έβαλε τον Γλαύκο να τον ξεπροβοδίσει ως το πλοίο. Την τελευταία στιγμή, ο δάσκαλος είπε στον μαθητή του:

«Φτύσε μέσα στο στόμα μου».

Ο Γλαύκος πειθάρχησε. Την ίδια στιγμή, είχε ξεχάσει όλα όσα είχε μάθει. Όπως με τον καιρό ξεχάστηκε και η ίδια η Κνωσός κι έμεινε μόνο η ανάμνησή της σαν παραμύθι. Θα περνούσαν τρεις χιλιάδες χρόνια, ώσπου η ανθρωπότητα να μάθει ότι το παραμύθι απηχούσε αληθινή ιστορία, στολισμένη με μυθικά στοιχεία.

(τελευταία επεξεργασία, 29 Ιουνίου 2021)

